

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **B. D.**, zast. Mgr. Vítem Biolkem, MBA, advokátem AK Wildt & Biolk, se sídlem Bohuslava Martinů, 1038, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2014, č.j. OAM-317/ZA-ZA15-ZA15-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobkyně, Mgr. Vítu Biolkovi, MBA se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil a určil, že **státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení“), Polská republika.**

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný ocitoval následující relevantní ustanovení nařízení a odůvodnil, které kritérium se v případě žalobkyně aplikuje:

Podle čl. 3 odst. 1 členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobkyně je osobou zletilou, a proto **nelze toto kritérium v jejím případě aplikovat**.

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové rodiny žalobkyně, a proto na ní **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení**.

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k

posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žalobkyně, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobkyni **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.**

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Žalovaný uvedl, že z žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní její rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, proto na žalobkyni **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.**

Podle čl. 12 odst. 1 nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Podle odst. 3 nařízení, pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí: a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední; b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz; c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední. Podle odst. 4 nařízení, pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, nařízení, dokud žadatel neopustil území členských států.

Žalovaný konstatoval na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobkyně, že byla dne 17.7.2014, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelkou národního víza č. 004774104 vydaného Polskou republikou dne 2.4.2014 s platností ode dne 6.4.2014 do 30.4.2014 k jednorázovému vstupu na

10 dní pobytu. Odůvodnil, že **v případě žalobkyně je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 nařízení.**

Správní orgán dále odůvodnil, že vzhledem k uvedenému zjištění požádal dne 22.7.2014 Polskou republiku o převzetí k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v ČR. Dne 28.7.2015 pak žalovaný obdržel informaci, že **Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně.**

Podle čl. 18 nařízení, je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě výše uvedeného žalovaný uzavřel, že Polská republika je tak povinna převzít žalobkyni na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany.

K žádosti žalobkyně o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení, v níž žalobkyně poukazuje na to, že v ČR žije její neteř, s níž by sdílela společnou domácnost a ČR by tím nevznikaly další výdaje s jejím pobytem a že se nechce do Polské republiky vrátit, protože lidé, od nichž si její manžel vypůjčil peníze si ji našli i tam a z tohoto důvodu opustila Polskou republiku, žalovaný konstatoval, že Polská republika je členským státem EU a je povinna v souladu s nařízením posoudit žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu. Uvedl, že v Polské republice se žalobkyně může obrátit nejen na orgány, které budou řešit její žádost o mezinárodní ochranu (pokud o ni v Polské republice požádá), ale i na polské policejní orgány kvůli ochraně její svobody a bezpečnosti. Možnost sdílení domácnosti s neteří je pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu irelevantní, neteř nesplňuje ani definici rodinného příslušníka dle čl. 2 nařízení. Žalovaný poukázal i na to, že žalobkyně podala prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR teprve poté, co byla zadržena cizineckou policií z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR a byl jí vydán výjezdní příkaz platný ode dne 2.7.2014 do dne 22.7.2014 a rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalovaný dále citoval ustanovení § 10a písm. b) a § 25 písm. i) zákona o azylu se závěrem, že shledal žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou, proto správní řízení o této žádosti v souladu s citovanými ustanoveními zastavil.

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítala, že byla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech. Pochybení žalovaného spatřuje v tom, že se řádně a úplně nevypořádal s čl. 17 odst. 1 ve spojení s odst. 14 a 17 preambule Dublinského nařízení, neboť nezhodnotil jeho aplikaci, jakož i s čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv, neboť rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život, s § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu, žalovaný si neopatřil dostatek podkladů a náležitě nezjistil stav věcí, odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné co do úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů, s čl. 4 odst. 1 písm. c) a čl. 5 Dublinského nařízení, neboť správní orgán v řízení o určení příslušného členského státu nepostupoval v souladu s těmito ustanoveními.

V doplnění žaloby soudem ustanoveným zástupcem žalobkyně uvedla, že návratem do její vlasti by jí byla způsobena zvlášť závažná újma z důvodu existence věřitelů, kteří po ni vymáhají pohledávky způsobené jejím manželem. Tuto skutečnost doložila žalovanému i v žádosti o přiznání mezinárodní ochrany. Žalobkyně má za to, že stejně závažná újma by ji hrozila i v případě návratu do Polské republiky, kterou neopustila dobrovolně, nýbrž právě z důvodu soustavného nátlaku ze strany věřitelů, kterým se podařilo zjistit místo jejího pobytu a kteří používají různých metod k vymáhání svých pohledávek. Újma, která jí tak hrozí je nejen po stránce finanční, ale především po stránce vážného ohrožení jejího vlastního života zcela zásadní a existenční. Žalobkyně má za to, že žalovaný měl postupovat v souladu s ust. § 17 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, využít své diskreční pravomoci a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když je přesvědčen, že podle kritérií stanovených nařízením není příslušný. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní argumentace vykazuje znaky paušálního výčtu zákonem stanovených důvodů bez identifikace skutkových a dějových podstat ve vazbě na konkrétní situaci žalobkyně. Žalovaný považuje za dostatečně prokázané a za nesporné, že jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha žalobkyně o legalizaci pobytu na území ČR, a to s ohledem na chování věřitelů, kteří na ní vymáhají úhradu dluhů, které v zemi původu způsobil její manžel. Žalobkyně teprve poté, co byla zadržena cizineckou policií pro neoprávněný pobyt na území ČR a byl jí vydán výjezdní příkaz platný do dne 22.7.2014 a rozhodnutí o správním vyhoštění, podala žádost o mezinárodní ochranu. Podle Předávacího protokolu Policie ČR ze dne 17.7.2014, čj. CPR-11657/ČJ-2014-931200-AZ, je vedena v evidenci nežádoucích osob od 8.7.2014 do 24.7.2017. S ohledem na konstrukci žalobních bodů, které byly podle názoru žalobkyně porušeny, aniž by upřesnila, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí správního orgánu v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, vychází žalovaný z premisy „nechť si každý střeží svá práva“. Žalobkyně nemůže v žalobním návrhu úspěšně namítat, že správní orgán v předcházejícím řízení nezjistil důsledně skutečný stav věci, pokud sama neuvedla skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí (odkázal na rozsudek NSS č.j. Azs 221/2005 ze dne 21.9.2006).

Dále uvedl, že žalobkyně pobývala na území ČR nelegálně, a proto jí bylo uděleno správní vyhoštění. Žalovaný konstatoval, že ke dni podání žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany byla žalobkyně držitelkou platného národního víza vydaného Polskou republikou s platností do 30.4.2014, s jednorázovým vstupem a počtem 10 dní pobytu. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. Věcně příslušným státem je tedy Polská republika, která svoji příslušnost uznala.

K diskrečnímu opatření podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobkyně dovolává, žalovaný uvedl, že představuje přenesení odpovědnosti státu za žádost žadatelky, za níž by za běžných okolností, podle kritérií stanovených ve výše uvedeném nařízení, odpovědnost neměl. Jelikož jde pouze o oprávnění, nikoliv o povinnost, není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Jedná se o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušnému

k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členskému státu, nikoliv povinnost, a proto není vynutitelné. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013. Jestliže ho členský stát nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Podle žalovaného je tak žalobní námitka posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013 nedůvodná. Žalovaný odkázal na správní spis a na vydané rozhodnutí, má za to, že dodržel procesní postupy a pravidla formální právní logiky, že úplně a řádně zjistil skutkový stav a na základě toho kvalifikovaně rozhodl. Úkony činěné správním orgánem byly vykonány řádně a úplně, rozhodnutí správního orgánu bylo náležitě odůvodněno, postup správního orgánu nebyl zatížen vadou řízení. Dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem o azylu, se závazky vyplývajícími pro žalovaného z titulu signatáře mezinárodních smluv, a že žalobkyně nebyla krácena na svých právech. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobkyně i žalovaného.

V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu správního spisu, v němž je založen předávací protokol Policie ČR ze dne 17.7.2014 o předání žalobkyně, která učinila prohlášení o mezinárodní ochraně v ČR s údaji popsány ve vyjádření žalovaného k žalobě. Ve vlastní žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23.7.2014 žalobkyně uvedla, že vlast opustila 6.4.2014. Snažila se splácet dluh manžela, který onemocněl a poté zemřel, proto jezdila opakovaně pracovat do Polska. Dostala tam zákaz pobytu, neměla platné doklady. Vrátila se na Ukrajinu, po smrti manžela si změnila jméno, aby si mohla vyřídit nové doklady a opět odjela do Polska pracovat. V říjnu 2013 přijela do vlasti, věřitelům vrátila část peněz, které její manžel dlužil, ti ji však řekli, že dlužná částka je vyšší. Vyhrožovali jí a chtěli zpět své peníze. Proto si vyřídila vízum na 10 dnů a odjela do Polska. Chtěla opět pracovat, ale „klient“ jí sdělil, že ji nezaměstná, protože ji hledají lidé, kterým dluží peníze a on nechce mít kvůli ní potíže. Proto dne 26.6.2014 odjela za svou neteří do ČR, která jí zaplatila cestu. Žádostí o azyl tak žádá o pomoc, neví, co má dělat, nemůže jet ani na Ukrajinu ani do Polska, vyhrožují jí zabitím. Uvedla, že na Ukrajině žije jejích šest dětí, o azyl s ní současně nežádají žádní rodinní příslušníci, na území ČR počítá s pomocí své neteře, která žije v H. Dne 28.7.2014 žalobkyně doručila žalovanému žádost o postup dle čl. 17 výše citovaného nařízení. Ve správním spise je dále založeno stanovisko Polské republiky ze dne 28.7.2014 o uznání své příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně, kopie cestovního dokladu žalobkyně s uvedeným vízem vydaným dne 2.4.2014 s platností od

6.4.2014 do 30.4.2014 a razítkem vstupu dne 6.4.2014 (Medyka), jakož i potvrzením s razítkem Policie ČR o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dne 2.7.2014

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není d ů v o d n á.**

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

V popisné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou vypsány relevantní články Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení“), rozhodné pro posouzení dané věci, tedy pro určení státu příslušného k rozhodnutí o podané žádosti o mezinárodní ochranu.

Z výpovědí žalobkyně, které učinila v rámci podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 23.7.2014 je zřejmé, že žádost podala sama, je vdova a všechny její děti jsou zletilé a žijí na Ukrajině. Z toho plyne, že na žalobkyni nelze aplikovat články 8,9,10,11 nařízení, týkající se nezletilých žadatelů, rodinných příslušníků žadatele, kteří požívají mezinárodní ochrany nebo jsou žadateli o mezinárodní ochranu či postup v případě několika rodinných příslušníků. Z výpovědí žalobkyně a listinných důkazů založených ve správním spise je zřejmé, že **žalobkyni bylo Polskou republikou vydáno vízum** s platností do 30.4.2014 na 10 dnů pobytu. Žalovaný postupoval správně a v souladu s kapitolou III nařízení (Kritéria pro určení příslušného členského státu), pokud rozhodl tak, že v případě žalobkyně je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 12 nařízení, tedy, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně je příslušná Polská republika, která uvedené vízum žalobkyni udělila a svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně uznala.

Námítka porušení článků čl. 17 odst. 1 ve spojení s odst. 14 a 17 preambule nařízení a s čl. 4 odst. 1 písm. c) a čl. 5 nařízení žalovaným není důvodná.

V článku 17 odst. 1 nařízení (diskreční ustanovení) je uvedeno, že odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

V článku 14 preambule nařízení je uvedeno, že v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a s Listinou základních práv Evropské unie by členské státy měly mít při uplatňování tohoto nařízení na mysli především respektování rodinného života. V článku 17 preambule nařízení je uvedeno, že kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému

členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.

V článku 4 odst. 1 písm. c) nařízení je uvedeno, že po podání žádosti o mezinárodní ochranu v některém členském státě informují příslušné orgány žadatele o uplatňování tohoto nařízení, zejména o osobním pohovoru podle článku 5 a o možnosti předložit informace o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech. V článku 5 odst. 1 nařízení je uvedeno, že za účelem usnadnění určování příslušného členského státu, uskuteční členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení, osobní pohovor s žadatelem. V článku 5 odst. 2 písm. b) nařízení je uvedeno, že od osobního pohovoru lze upustit tehdy, pokud žadatel po obdržení informací uvedených v článku 4 již poskytl informace důležité k určení příslušného členského státu jiným způsobem.

Z výpovědí žalobkyně je zřejmé, jak uvedeno výše, že současně s ní nežádá o mezinárodní ochranu žádný z jejích rodinných příslušníků a na území ČR počítá s pomocí své neteře žijící v ČR. V rámci podání žádosti o mezinárodní ochranu měla žalobkyně možnost na samostatném listu uvést důvody a jiné důležité okolnosti, pro které žádá o mezinárodní ochranu v České republice. Ve vlastnoručně psaném podání zopakovala problémy a vyhrožování kvůli dluhu, které má i v Polsku. Žádné jiné skutečnosti neuvedla ani nežádala o poskytnutí možnosti předložit či doplnit další informace. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný neporušil namítaná ustanovení nařízení, když žalobkyně všechny informace o pobytu rodinných příslušníků (všechny její děti jsou zletilé a žijí na Ukrajině) za účelem určení příslušného členského státu sdělila již v žádosti o mezinárodní ochranu, a pokud žalovaný v daném případě upustil od pohovoru, učinil tak v souladu s ust. článku 5 odst. 2 písm. b) nařízení. Pokud jde o neteř žalobkyně, tato není rodinným příslušníkem (manžel, nezletilé děti) ani příbuzným (žadatelova dospělá teta, strýc nebo prarodič) ve smyslu článku 2 písm. g) a h) nařízení.

Soud přisvědčuje argumentaci žalovaného uvedené ve vyjádření k žalobě, že v případě čl. 17 nařízení se jedná toliko o oprávnění členského státu rozhodnout se posoudit žádost namísto státu příslušného podle kritérií nařízení, nikoli o povinnost tak učinit. Pokud tak Česká republika neučinila, nejedná se o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nadto nelze přehlédnout, že žalobkyně učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR teprve poté, co byla zadržena policií ČR z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR, byl jí vydán výjezdní příkaz a rozhodnutí o správním vyhoštění.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý

pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Polská republika je členským státem EU, je povinna postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu meritorně. Žalobkyně se může se svými problémy (uváděné obavy z vyhrožování ze strany věřitelů) obrátit na polské policejní nebo jiné státní orgány. Soud dodává, že nemá žádné informace a žalobkyně neposkytla žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Polské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů. Její neochota vrátit se do Polska, kde před neoprávněným vstupem do ČR opakovaně pobývala, je pro otázku určení příslušného státu k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu irelevantní.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalobkyně obecně namítala porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu a nařízení, aniž by upřesnila a neučila tak ani v doplnění žaloby, v čem konkrétně pochybení žalovaného spatřuje, jaké důkazy chybí a jaké navrhuje k tvrzenému nedostatečně zjištěnému stavu věci. Sama totiž v průběhu správního řízení žádné další skutečnosti neuvedla, nenavrhla, jaké další důkazy by měl žalovaný opatřit, a proto lze uzavřít, že žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušným ustanovení nařízení č. 604/2013. Podle názoru soudu bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobkyni byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v požadované výši za dva úkony právní služby po 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby) podle ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), 2 režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 6.800,-Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně 21% činí 1.428,-Kč. Celkem se ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 16. září 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová